Ч. 180. Субота 26 (13) серпня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*До ситуациї на Угорщині. — З Балкану. — Події в Росиї і мирові переговори в Порсмес.*

Віденьскі круги політичні так представляють теперішну ситуацию на Угорщині: Угорский президент міністрів, бар. Феєрварі, стане дня 15 вересня перед парляментом. Він зложить перед парляментом нову заяву і буде ждати, який вплив она зробить. Як би тота заява, на що нема великої надії, дала можність якогось порозуміня, то без сумніву розпічнуть ся переговори. На всякий случай бар. Феєрварі заповість коаліциї і можливість нових виборів а при тім ужиє таких арґументів, як реформа виборча і загальне право голосованя. Загально гадають, що тото заповідженє не позістане без впливу на коаліцию. Коли же би не можна осягнути порозуміня, то на всякий случай угорский парлямент поки що був би на довший час відложений і на той случай пороблено в Ішлю потрібні приготовленя. У віденьских добре поінформованих кругах глядять дуже скептично на шанси якогось порозуміня на Угорщині, бо коаліция вже заявила, що она на основі вже її предкладаних концесий не може обняти правліня. Позаяк австрийский комунікат о нарадах в Ішлю стверджує, що Корона в справі язика команди не може зробити уступки, то всї инші концесиї, які бар. Феєрварі міг би обіцювати коаліциї, можуть знаходити ся лиш на инших полях а не на поли справи язика команди. Виглядає так, як би бар. Феєрварі мав ще такі инші концесиї і хотів їх предложити. Успіх конференциї в Ішлю єсть такий, що угоди торговельні і спільний буджет забезпечені.

На Балкані ворушить ся знову. Після урядових вістий з Константинополя появила ся в горах Гаджі Ісса, в округу Петріч сереского санджаку ватага зложена з 400 людий. Вість ся потребує ще потверджeня. В кількох селах округа Водена солуньского віляєту появили ся були недавно тому грецкі ватаги і старали ся погрозами змусити болгарских жителів в тих селах, котрі недавно тому від грецкого патриярхату перейшли до болгарского екзархату, щоби они вернули назад до патриярхату. Вислана до тих сіл комісия переконала ся, що неправдивою була чутка, мовби з тими ватагами появив ся й відділ грецкого войска. — Сими днями засудив воєнний суд в Монастири тих членів грецкої ватаги, що в цьвітни сего року напала була на Заґорічани і зробила там велику різню; 53 комітачів, а з того 46 грецких підданих, засуджено кождого на 5 літ примусової роботи на ґалєрах, а двох селян, що укривали у себе ватагу, на 3 роки вязниці.

Щораз більше показує ся, що проєкт Думи державної не вдоволив нікого. Президент земства Головін запитаний, що він думає о законі установляючім Думу державну, відповів, що мало добра сподіває ся по тім законі. Буде то репрезентация народна, не маюча ніякого понятя о політичних жаданях Росиї. Петербургска рада громадска, подібно як і московска, щоби мати нагоду висказати свої погляди цареви, ніби то одушевила ся законом о Думі і ухвалила на памятку сеї події установити якусь фондацию для найбіднійших людий, та вислати адресу до царя, в котрій дякує єму за початок нової красшої доби, але й висказує бажанє, щоби була запоручена ненарушимість особи, свобода слова і свобода праси, зборів і товариств, бо то запоручило би, що вибори будуть законно відбувати ся.

З Росиї надходять заєдно з ріжних сторін вісти о якихсь місцевих непокоях і бунтах у войску. Так доносить бюро Ляфана, що вояки першого ґвардийского полку гузарів в Царскім Селї викинули дня 22 сего місяця рано всіх підофіцирів з касарнї, позамикали брами та не хотїли нікого впустити, навіть полковника, котрий хотів до них промовити.

---

3)

## ДЕКАБРИСТИ.

### Картка з історії борби о конституцию в Росиї.

(Конець).

Дня 26 грудня 1825 мав новий цар відбирати присягу вірности від петербурґскої залоги. І стала ся нечувана річ: один московский полк ґвардиї, підбунтований офіцирами, котрі вмовили в вояків, що новий цар неправно присвоїв собі царску власть, не хотів складати присяги, а з посеред него відозвали ся голоси: „Най жиє Константин!“ а рівночасно дались почути й слова: „Най жиє конституция!“ Для простих вояків слово „конституция“ було очевидно незрозуміле; они навіть, і не знали докладно, о що поправді розходить ся і гадали, що віддають честь жінці Константина, отже повтаряли й собі: „Най жиє конституция!“ Показало ся небавком, що то не жарти, коли до збунтованого полку ґвардиї прилучив ся ще й ґвардейский полк ґренадирів та компанія ґвардейскої маринарки.

Ворохобники, з котрих значна часть була пяна, уставились були на площі перед будинком сенату коло памятника Петра Великого. Цар Николай, котрий жахав ся зараз на самім початку свого панованя проливати кров, старав ся вразумити бунтівників поученем, але то не помогло нічого. Коли ґенерал Мілорадович хотів до них промовити, один із заговірників, поручник Каховский, застрілив єго на місци. Тай петербурґский митрополит, що в ризах церковних і з хрестом в руці станув перед збунтованими, не вдіяв нічого. Було вже пізно, бо вже змеркало ся; треба було взяти ся до того способу, до якого дораджував цареви прийшовший на то ґен. Толль, котрий казав: „Тут здали би ся картачі“. Так і стало ся: дано три сальви з кількох польних пушок. Ворохобники розбиті пустили ся в розтіч, куди попало. Трупи убитих покидано в Неву. На тім і закінчила ся перша борба о конституцию в Росиї.

Тепер розпочали ся слідства і арештованя. Нема сумніву, що правительство знало вже давнїйше о тайних товариствах. Єсть річ доказана, що цар Александер ще літом в 1818 р. знав о тайних товариствах, але або не приписував їм ніякої ваги, або, як загально говорено, бояв ся їх зачіпати. Про „союз публичного гаразду“ знав він дуже добре, а навіть знав імена деяких членів, як н. пр. Н. Турґенева, до котрого сказав, що „не приказує єму, але радить як християнин християнинови не пускати ся на небезпечні підприємства“. Здаєсь однак, що полиция в послідних часах не добачила тої зміни, яка настала була в тайних товариствах, і аж тепер по явній ворохобни викрито великий заговір і пішли арештованя.

З поміж множества арештованих поставлено перед суд 121 виновників і засуджено після їх вини на всїлякі кари, а з поміж них вилучено пять найбільших виновників засуджених на кару смерти і вирок предложено до царскої ласки. По помилованю відчитано тим пятьом слідуючий остаточний вирок:

„Високий трибунал, ідучи за проводом тої лагідности, якої сьвітле сьвідоцтво дав Є. В. Цар, зменшаючи або заміняючи кару, на яку засуджено прочих виновників, робить ужиток з наданої єму окремої власти і постановляє, що замість кари розчвертованя, яку виновники мали потерпіти в наслідок першого вироку, має наступити кара шибениці. Члени сьвятійшого синода заявили, що они не противлять ся сїй карі, але зі взгляду на їх сьвященичий стан не можуть під сей вирок поставити своїх підписів. Імена тих засуджених звучать: Павло Пестель, Кондратій Рилєєв, Сергій Муравйов-Апостол, Михайло Бестужев-Рюмін і Петро Каховский“.

Настав день 25 липня 1826 року. Ті пять нещасливих сподівали ся, що їх розстріляють, бо кари шибениці в Росиї не уживано. Нема що казати, що така кара, скоро заслужена не була — бодай в нинїшнім понятю людскої справедливости — люта, але шляхтич і офіцир виділи в ній напятнованє. Говорено длятого, що то лиш охота мести могла піддати таку гадку, щоби з карою смерти сполучити ще й пониженє. Остаточно не тут місце рішати о тім, що лютїйше для засудженого, чи єго чвертувати, чи вішати або стріляти. На всякий случай чвертованє для тих, що мають ся то дивити ся, лютїйше варварство як кара шибениці. Коли же деякі з засуджених, як тоді говорено, показали перед слідчою комісиєю свою слабодушність, то тепер в виду смерти всї без виїмки проявили неаби яку відвагу.

Щоби їм відчитати вирок, виведено їх з

Гузари жалували ся, що підофіцири крадуть їм їх платню і харч. У Варшаві оголошено вчера розпорядженє ґен.-ґубернатора Максимовича о заведеню в Варшаві і охрестности воєнного стану. Зачувати, що й в Ризї має бути заведений воєнний стан. В Курляндиї властителї більших посїлостий дуже занепокоєні, бо волочать ся якісь революцийні ватаги, котрі нападають на двори і властителї хиба лиш узброєні і по двох або трох можуть показувати ся по публичних дорогах.

Вісти о мирових переговорах так одні другим що дня перечать, що поправдї годї знати, як справа стоїть. Нинї кажуть, що все іде дуже гладко, що президент Розвельт вплинув успішно на обі сторони і що небавком можна сподївати ся доброго кінця, а завтра кажуть, що нема надії на заключенє мира, бо заходи Розвельта остались без успіху і переговори дійшли до тої точки, на котрій готові розбити ся. То, що з тих суперечних вістий можна вимиркувати, показує лиш то одно, що можна скорше сподївати ся розбитя переговорів, як заключеня мира, бо горда Росия, побита на суши і мори, не хоче віяк упокорити ся і дати наложити на себе хоч би лиш найменше відшкодованє або відступленє землї. О ту гордість готові розбити ся переговори.

## Новинки.

Львів, дня 25 серпня 1905.

— **Именованя.** Є. В. Цїсар именував приватного доцента краківского унїверситету, професора реальної школи дра Станислава Толлочка надзвичайним професором хемії в львівскім унїверситетї. — П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти именував професора ґімназиї в Яслї, Йосифа Ербена, провізоричним інспектором шкільним для шкільного округа новосандецкого.

— **Начальний директор почт і телеґрафів** п. Ів. Сеферович виїхав в справах урядових. Управу дирекциї почт обняв старший радник почтовий п. Цикор.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Золочеві з групи сїльских громад, розписала Президия ц. к. Намістництва на день 10 жовтня, а одного члена тої ради з більшої посїлости на день 11 жовтня.

— **Вписи до „Висшого Музичного Інститута“ у Львові** (при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов.) почнуть ся з днем 1-го вересня і будуть тревати до 15 вересня. Канцелярия „Інститута“ буде приймати елевів що дня між 10 а 12 годиною. Елеви „Вис. Муз. Інститута“ платять при вписї 1 кор. на засноване муз. бібліотеки, нововписані платять 4 кор. По 15 вересня відбудуть ся кваліфікацийні іспити для тих ново-вписаних елевів, що хотять поступити на висші роки науки. У „Вис. Муз. Інститутї“ можна побирати науку гри на фортепянї і на всяких орхестральних інструментах; науку сольового і хорального сьпіву, гармонії і композиций. Науку подають виключно кваліфіковані професори. Шкільна оплата виносить на перших двох роках (за час від 16 вересня до кінця червня) 75 корон, в третім роцї науки 90 кор., в четвертім — 120 кор, в пятім — 150 кор., в шестім — 180 кор., в семім — 210 кор., в осьмім — 240 кор. Лише наука сольового сьпіву коштує в першім роцї 120 кор. Факт, що в минувшім роцї (другім єствованя „Вис. Муз. Інститута“) було 99 вписаних елевів, з котрих 80 одержало кваліфікацию, сьвідчить о хорошім і правильнім розвою „Вис. Муз. Інститута“. Кваліфікация елевів відбуває ся що три місяцї. Ученики одержують сьвідоцтва. Наука відбуває ся звичайно в годинах пополудневих, вільних від шкільних занять, три рази в тиждень.

— **Огнї.** В Болотни, перемишляньского повіта, знищив огонь дня 20 с. м. 7 господарств. Шкода 15.000 корон була обезпечена лише на 5000 корон. — Про пожар в Косові пишуть звідтам: Около 1-ої години в ночи з дня 22 на 23 с. м. вибух з незвістної причини в домі Сруля Кафмана в Косові пожар, котрий з причини сильного вітру скоро розширив ся і знищив 24 домів, між ними дві поверхові камяницї. Жертв в людях нема, одначе при ратованю майна потерпів 25-лїтний Авраам Кавфман, син Сруля, такі тяжкі рани від попареня, що его житю грозить небезпечність. Пошкодованих єсть 36 родин. Шкода в будинках виносить около 62.000 корон, в движимостях до 15.000 корон. З 24 домів було обезпечених 22 на квоту 33.000 корон, два доми і всї движимости не були обезпечені. В деяких з погорівших домів містили ся склепи і склади товарів, котрих властителї в наслїдок того нещастя будуть довший час позбавлені можности зарібку. Около 4-ої години над раном удало ся огонь угасити.

— **Пожар зелїзничого воза.** З Кракова доносять: На стациї Північної зелїзницї запалив ся в ночи з вторка на середу з незвістної причини один з зелїзничих возів, в котрім були посилки оливи і сїрників. Зелїзнича служба ще в час побачила огонь і повідомила о нїм краківску сторожу пожарну, котра прибувши під командою начальника Новотного угасила вскорі горючий вагон.

— **Страшний злочин.** З Золочева пишуть: Дня 21-го с. м. викликала обуренє в цїлім містї Золочеві вість о страшнім злочинї, доверменім в Плугові, віддаленім від Золочева о 15 кільометрів. Якісь злочинцї зарізали зелїзничого робітника Івана Новосядла, именно же напали на него в ночи, коли він вернув ся із служби, на его власнім подвірю, накинули на него пилку, уживану до різаня дров, і поваливши на землю, зарізали его. Сейчас в ночи виїхав на місце злочину слїдчий судия з Золочева з лїкарями і жандармами. Судия застав ще Івана Новосядла живим, але він давав вже лиш слабі признаки житя і на основі его зізнань арештував его жінку Юлію і її любовника Дмитра Михайлишина, котрі допустили ся страшного злочину, щоби позбути ся невигідного для них суперника.

— **Нещастна пригода** — як доносять з Перемишля — лучила ся оногди тамошному бурмістрови дрови Долиньскому. Именно коли їхав повозом до свого села Гроблї під Ряшевом, сполошили ся конї, вивернули повіз і др. Долиньский випавши на землю, сильно потовк ся і зломив кілька ребер.

— **Добрий вояк.** Вчера арештовано на Краківскій площі у Львові вояка 30 полку піхоти, Шлярба, котрий ходив від склепу до склепу і просив о датки, кажучи, що потребує їх на маневри. Шлярба віддано до головної войскової вартівнї.

---

вязницї до помешканя команданта кріпости, куди в торжественнім походї прийшов цїлий високий трибунал. Ніяка пригода не станула на перешкодї торжественній поважі сеї прикрої сцени. Засудженим лишено один день часу, щоби могли почислити ся зі своєю совістию і приготовити ся до смерти. Не відмовлено їм і потїхи віри, з котрої майже всї скористали і набрали з неї нової відваги й сили.

Особливо щиро користав з божої благодати Рилєєв. Той дійстний голова „Північного союза“ признав, що засуд, який видано на него після обовязуючих законів, єсть справедливий; жар его патріотизму, казав він, обманув его. Але як-раз длятого, що цїлою і одинокою спонукою до его дїланя була лиш любов вітчини, то він не бояв ся смерти і ожидав єї спокійно. Він тим розважав себе, що може призначений спокутувати гріхи своєї суспільности. Ще кілька годин і він мав вже спокутувати. Він взяв ся писати послїдний лист до своєї молоденької подруги; працював ся з нею як найщирійше в листї, потїшав єї, благав, щоби не віддавала ся розпуцї і як християнин напоминав єї, щоби не нарікала анї на божу волю, анї на справедливість царя. Радив її, щоби як найборше виїхала з Петербурга в свої рідні сторони — она була родом з Новгорода — але перед тим, щоби ще видїла ся зі сьвященником, котрий сповідав его на смерть, бо він має сказати її его послїдні слова і его послїдну волю. Рилєєв хотїв свому сповідникови лишити якийсь знак свого признаня і своєї прихильности і длятого поручив своїй жінцї, щоби она дала єму одну із его золотих табакерок. Ледви що скінчив писати той лист, зрошений сльозами, як дали єму знати, що пора іти на смерть.

Пестель, той диктатор на полудни, був також готов вмирати; він держав ся кріпко аж до послїдної хвилї і був переконаний, що его засади були розумні і відповідали цїли. Від двайцятьчотирох лїт не виділи в Петербурзї публичного виконаня смерти, бо від часу пановання цариці Єлисавети уживано шафот в Росиї взагалї дуже рідко. Від другої години досьвіта працьовано дня 25 липня 1826 року над виставленєм широкої шибеницї, на котрій можна би повісити побіч себе пять людських тїл. Дїяло ся то на валї кріпости, що стоїть напротив малої церкви сьв. Тройцї, положеної на березї Неви при входї до тої части міста, що називає ся „Старим Петербургом“.

В тій порі року бувають ночи в Петербурзї так короткі, що від заходу сонця аж до всходу єсть нїби лиш довший вечірний сумерк, отже вже досьвіта о другій годинї можна всї предмети добре розпізнати. В ріжних сторонах міста дало ся почути слабе бубненє бубнів і відозвали ся голоси кількох труб сиґнальових; то кождий полк з цїлої залоги висилав по одній компанії войска, щоби була при тій сумній сценї, яку мало осьвітити всходяче сонце. Хвилї трачення не оповіщено умисно і цїле місто спочивало длятого в глубокім снї і зійшли ся були лиш немногі люди, але вже за годину було їх так богато, що треба було безпроволочно подвоїти войсковий кордон межи ними а жертвами того страшного сумогляду. Глубока тишина панувала довкола, а коли забубнили нараз бубни всїх відділів войска, що зійшли ся разом, то голос їх гудів лиш глухо, так, що анї не нарушав спокою ночи анї не викликував відгомону.

Тоті самі бубни дали о 3 годинї знати, що їдуть засуджені, котрим подаровано житє. Громадками на передній стороні досить широкої круглої площі, що творить зубіче перед валом, на котрім була уставлена шибениця, уставили ся они після полків, до котрих належали, і по відчитаню їм їх вироку мусїли они вклякнути а тодї відривано їм еполети і ордери та здирано з них унїформи на знак деґрадациї а над головою кождого окремо ломано шпаду. Відтак убрано їх в грубі сїрі плащі і они мусїли маширувати поперед шибеницею, підчас коли недалеко від неї горів огонь, на котрім палили їх унїформи, ордери та всї инші відзнаки. Ледви що они зайшли крізь браму назад до кріпости, як на валї явили ся всї пять засуджених на смерть. При тій віддалї, в якій стояла публика, трудно було розпізнати їх черти; до того ще мали они на собі сїрі плащі, від котрих каптури вкривали їм голови. Они виходили один побіч другого на плятформу та ставили ся на руштованє під шибеницею один за другим в такім порядку, який їм визначив вирок.

Перший ішов Пестель з правого боку, а з лївого ішов Каховский. Всїм заложено зловіщі стрички на шию. Ледви що кат від них відступив ся, як руштованє під ногами засуджених завалило ся. Пестель і Каховский повисли і подушили ся як слїд, але тих трох, що були на серединї, нїби сама смерть перепудила ся і втекла від них. Люди, що на то дивили ся, були сьвідками страшної сцени, бо зле заложені стрички зсунули ся по каптурах від плащів понад головами тих нещасливих і они попадали в яму під помостом шибеницї разом з руштованєм і зводженими дверми. Внаслїдок тої пригоди они страшно потовкли ся, але то не змінило їх судьби, бо їх ще раз повісили. Кажуть, що коли царя спитали, що зробити з ними, то він відповів коротко: „Ще раз повісити!“ З другої же сторони доказують, що то історична неправда, бо цар був тодї в Царскім Селї, а нїхто не мав би був відваги дати приказ, щоби здержати траченє.

Сяк чи так, а нещасливих другий раз повісили. Коли руштованє знов уставлено, підвели їх ще раз під шибеницю. Рилєєв був зразу приголомшений, але відтак ішов сьмілим кроком і сказав ще: „Нїчо не хоче менї удати ся, навіть і смерть!“ А після инших очевидців мав він ще сказати: Проклятий край, де не

— **Убийство.** В селї Момчинї, косівского повіта, убили сими днями вилами — як пишуть з Косова — два тамошнї селяни Іван і Павло Томюки сина тамошного господаря, Иосифа Камилюка. Убийників арештувала жандармерия.

— **Від грому** погоріли сими днями в Дроговижи, жидачівского повіта, 3 селяньскі загороди. Шкода лише в части обезпечена, виносить звиж 4000 К.

— **Експльозия.** З Тернополя доносить: В фабрицї содової води аптики Германа Каганого лучила ся оногди експльозия цилїндра, причім робітник Николай Ґрунтовский потерпів тяжкі скалїченя. Раненого в безнадійнім станї перевезено до тамошного загального шпитаэля.

— **Податок на безженних.** В Арґентинї наложено на нежонатих мужчин дуже високий податок. Платити єго мусять молодцї, що скінчили 20 рік житя, а росте він до того степеня, що 50-лїтний чоловік мусить платити місячно 30 долярів. Від 51-го року аж до 70 податок спадає до квоти 10 долярів. Що-йно в 80 роцї житя безженний старець не платить зовсїм податку. До єго плаченя обовязані не лише нежонаті, але й вдівцї, котрі до трех лїт не оженять ся вдруге. Однак то право признає також злагідняючі обставини. Коли мужчина, безженний або вдовець, докаже, що дістав три гарбузи, є вільний від податку. Недужі і ті, що не мають відповідного удержаня, не платять також кари за те, що не мають жінки.

† **Померли:** О. Иосиф Терешкевич, гр. к. парох в Воробіївцї, тернопільского деканата, дня 16 с. м., в 60-ім роцї житя а 32-ім сьвященьства; — о. Михайло Людкевич, пенсионований сотрудник перемискої епархії, дня 12 с. м. у Львові, в 30-ім роцї житя; — в Парижи дня 21 с. м. Северина Духиньска, польска писателька, в 80-ім роцї житя.

---

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** державних повідомляє о розписаню достави на урядженє огріваня парового для нової монтівнї машин у Львові. Докладне оголошенє сего знаходить ся в Gazet-і Lwowsk-ій з дня 22 серпня с. р.

# Телеґрами.

**Будапешт** 25 серпня. Pest. Lloyd констатує, що всякі донесеня о якімсь великім числї проєктів законів, які бар. Феєрварі бажає предложити дня 15 вересня угорскій палатї послів, суть зовсїм видумані.

**Льондон** 25 серпня. Morning Post доносить з Порсмес: Японія має домагати ся 120 мілїонів фунтів штерлїнґів военного відшкодованя а Росия готова заплатити 50 мілїонів. — Times довідує ся з Порсмес, з доброго японьского жерела, що послїднї предложеня Японії відносячі ся до Сахалїна і коштів війни мають бути уважані за ультіматум.

**Константинополь** 25 серпня. Слїдства і арештованя в Смирнї тревають дальше, бо не відшукано ще 35 бомб, о котрих єствованю зізнали увязнені особи. У вірменьских склепах знайдено жовнїрскі мундури і сьвященичі ризи, в котрі мали перебирати ся участники заповіджених замахів.

**Париж** 25 серпня. Після телеґрами Petite Parisienne з Порсмес делеґат Сато заявив, що стоїть і дальше при своїх оптимістичних поглядах що до вислїду переговорів.

**Париж** 25 серпня. Як довідує ся „Matin“ з Порсмес, японьский делеґат Такагіра заявив, що тепер все вже скінчило ся, позаяк послїднї заходи президента Розвельта позістали без успіху.

**Порсмес** 25 серпня. Російскі делеґати вислали нинї телеґрафічно до Петербурга обширний комунїкат, котрий їм нинї рано доручив секретар американьского правительства. Комунїкат той містить в собі без сумнїву зміст послїдних предложень президента Розвельта.

---

умїють, анї заговір робити, анї судити, анї навіть вішати! А Серґій Муравйов-Апостол, котрий так само сьміло ішов під шибеницю, мав собі зажартувати: Того я не сподївав ся, що мене будуть два рази вішати! Бестужев-Рюмін, котрий більше потовк ся як другі, не мав вже сили удержати ся на ногах і єго мусїли нести під шибеницю. Всїм їм заложено стрички на ново і сим разом вже добре їх повісили. За кілька хвиль загуділи будни і дали знати, що людскій справедливости вдоволено.

Ще не вибила була 5-та година. Войско і всї люди, що придивляли ся тій страшній сценї, розійшли ся тихцем. В годину опісля щезла шибениця разом з руштованєм під нею, а люди, що опісля ще через цїлий день крутили ся коло валу, не виділи вже й слїду з нїчого, а всї мовчали, нїхто не важив ся й словем відозвати ся.

Оттак погибли в самім розцьвітї житя люди, що горячо бажали добра своїй вітчинї і вірили кріпко в то, що їх задушевні гадки дадуть ся легко здійстнити. Занадто жили они своїми ідеалами і не зважали на то, в якім станї знаходить ся тота суспільність, для добра котрої готові були віддати та й віддали своє житє. Одні хотїли конституциї, другі задумали були перетворити Росию, навіть на републику, а не виділи того, що не мають за собою анї армії, анї широких мас народу, анї навіть тої частини суспільности, що називала себе інтелїґентною. В народї, де брак просьвіти, де широкі маси животїють в грубій темнотї, де інтелїґенция народу без ідеалів, не розуміє ся на них і не уміє їх оцїнити, там не вдіють нїчого хоч би й найрадикальнїйші ідеальні пориви, бо нищать тих, що иншими способами могли би знаменито служити свому народови. На се повинні памятати всї ті люди, що хотять працювати для свого народу.

Щасливий Рилєєв! Він своїм віщим духом в поемі „Войнаровский“ вгадав в сїм сестрінци [1]) Мазепи не лиш судьбу свого приятеля Александра Бестужева [2]), але й заповів то, що нинї дїє ся в Росиї, вкладаючи в уста свого героя слова: Що нам в наших мріях здавало ся волею неба, не було ще там в горі постановлено. Ждїм терпеливо, щоби той велит ще якийсь час робив кривду і розрастав ся скорше та ослабив себе через то, що бажає загорнути половину землї. Нехай він з надутим від гордости серцем розвиває свою суєту у відблеску сьвітла сонця. Будьмо терпеливі! Гнїв божий ще єго постигне і розітре на порох. Бог в історії дає заплату і не допускає, щоби посїв гріхів не діждав ся жнива“....

Чи не віщі то слова?! В наших очах стало ся то, що Рилєєв заповів! Загортанє земель розсадило велита, гордість єго упокорена, а єго посів гріхів збирає тепер обильне жниво! Будьмо терпеливі, як каже Рилєєв, а народи Росиї діждуть ся таки свободи й волї.

---

[1]) Войнаровский був сестрінком гетьмана Мазепи і разом з ним і з шведским королем Каролем XII. втїк був до Бендерів в Туреччинї. По смерти Мазепи дістав він в спадщинї по нїм 240.000 нїмецких талярів і їздив відтак по Европі аж приїхав до Гамбурґа і тут на жаданє царя Петра I. маґістрат казав єго дня 12 серпня 1716 р. зловити на улици і видав єго опісля цареви, а той заслав єго аж до Якутска в Сибіри.

[2]) Александер Бестужев-Рюмін, писатель російский, приятель і сподвижник Рилєєва, котрого цар Николай по ворохобни декабристів заслав був до Якутска.

# Рух поїздів

**важний від дня 1-го мая 1905.**

| посп. | особ. | Приходять до Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·00 | З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.) |
| | 6·10 | „ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию) |
| | 7·00 | „ Підволочиск, Бродів (на Підзамче) |
| | 7·20 | „ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець) |
| | 7·29 | „ Лавочного, Борислава, Калуша |
| | 7·50 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 8·05 | „ Станиславова, Жидачева |
| | 8·15 | „ Самбора, Сянока, Хирова |
| | 8·18 | „ Яворова |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева, Хирова |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.) |
| | 10·05 | „ Коломиї, Жидачева, Потутор |
| | 10·35 | „ Ряшева, Ярослава, Любачева |
| | 11·45 | „ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава |
| | 11·55 | „ Підволочиск, Гусятина, Копичинець |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.) |
| 1·40 | | „ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик |
| | 1·50 | „ Самбора, Сянока, Стрілок |
| 2·15 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.) |
| 2·30 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.) |
| | 3·45 | „ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Скольского ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$) |
| | 4·32 | „ Яворова |
| | 5·00 | „ Белзця, Сокаля, Рави рускої |
| | 5·15 | „ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.) |
| | 5·25 | „ Кракова, Відня, Хирова |
| | 5·45 | „ Іцкан, Жидачева, Калуша |
| | | **в ночи** |
| | 9·10 | З Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 9·20 | „ Самбора, Хирова, Ясла |
| | 9·50 | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче) |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець) |
| | 10·50 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 12·20 | | „ Іцкан, Жидачева, Заліщик |
| 2·31 | | „ Кракова, Ясла, Хирова |

| посп. | особ. | Відходять зі Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·15 | До Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина |
| | 6·43 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.) |
| | 6·55 | „ Яворова |
| | 7·30 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 8·25 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·35 | „ Кракова, Сянока, Відня |
| | 9·00 | „ Самбора, Стрілок, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Калуша, Делятина |
| | 9·23 | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| | 10·55 | „ Підволочиск, Бродів, Грималова |
| | 11·10 | „ Белзця, Сокаля, Любачева |
| | 11·15 | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| | 2·55 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 4·10 | „ Ряшева, Любачева, Хирова |
| | 4·15 | „ Кракова, Відня, Сянока |
| | 4·20 | „ Самбора, Хирова, Сянока |
| | 5·50 | „ Коломиї, Жидачева, Керешмезе |
| | 5·58 | „ Яворова |
| | | **в ночи** |
| | 6·25 | До Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 6·35 | „ Кракова, Відня, Хирова |
| | 7·30 | „ Рави рускої |
| | 9·00 | „ Підволочиск, Вродів |
| | 10·05 | „ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова |
| | 10·40 | „ Іцкан, Чорткова, Заліщик |
| | 10·55 | „ Самбора, Хирова, Сянока |
| | 11·00 | „ Кракова, Відня |
| | 11·05 | „ Підволочиск, Грималова, Скали |
| | 11·10 | „ Стрия, Дрогобича, Борислава |
| 12·45 | | „ Кракова, Відня |
| 2·00 | | „ Підволочиск, Заліщик, Гусятина |
| 2·40 | | „ Іцкан, Потутор, Скали |
| 2·50 | | „ Кракова, Відня, Хирова |
| 2·51 | | „ Іцкан, Калуша |

**Замітка.** Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Крехсвецкий

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).